

dekommen af Købstadforeningens Andragende, som ligger i § 3, 3die Stykke. Vi fra vor Side kan godt tiltræde denne Bestemmelse og anser det for haabløst at komme videre; men rent principielt vilde jeg have foretrukket Købstadforeningens Forslag, fordi dette i Virkeligheden begunstiger de bedst administrerede Kommuner og, om jeg saa maa sige, straffer dem, der slet ikke gør noget med Hensyn til Bekæmpelsen af den Landeplage, som Tuberkulosen i særlig Grad har været.

Det forekommer mig dog, at der er en Uklarhed i § 3, 3die Stykke, og det er bl. a. med Hensyn til dette Spørgsmaal, jeg gerne vil appellere til den højtærede Justitsministers Stedfortræders Sagkundskab. Der staar her: for saa vidt Patienter, „som ikke er hjemmehørende eller forsørgelsesberettigede“ i det Amt eller den Købstadkommune, kommer ind der, sker det og det. De overskydende Udgifter udredes da for Landkommunernes Vedkommende af den Amtskommune, hvor Patienten er hjemmehørende; for Patienter, som er hjemmehørende i København eller i en Købstad, udredes det overskydende Beløb af Københavns Kommune eller af vedkommende Købstadkommune. Jeg forstaa ikke rigtig dette, for „hjemmehørende“ er jo et ganske andet Begreb end „forsørgelsesberettiget“. Ved „hjemmehørende“ vil man i al Almindelighed i Forsørgelseslovgivningen, altsaa ogsaa i Tuberkuloselovgivningen, forstaa det Sted, hvor vedkommende bor, har fast Ophold, hvor han altsaa skal behandles af de Hospitaler, der hospiterer i vedkommende Omraade. Men det har jo intet som helst med Forsørgelsesretten at gøre. Det er muligt, at vedkommende er forsørgelsesberettiget i en helt anden Kant af Landet. Derfor forekommer det mig, at som det staar her i Lovforslaget, indeholder det en Uklarhed for Administrationen og for Fortolkningen, en Uklarhed, som vi i og for sig fra Rigsdagens Side ikke kan være bekendt. Hvis jeg tager fejl heri, vil jeg altsaa gerne bede den højtærede Landbrugsminister forklare mig, hvad Meningen er med denne underlige Sammenstilling i Paragraffen om Opholds- og Forsørgelseskommune paa dette Punkt.

Det næste Punkt, der har givet Anledning til Diskussion, er jo, som Venstres ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, § 6, der omhandler Beregningen af Statstilskuddet. Jeg har allerede herom gjort den almindelige Bemærkning, at jeg synes ikke, Tiderne er til i Øjeblikket at fastsætte dette Tilskud, da man ikke rigtig ved, hvorledes

Prisniveauet vil komme til at ligge; men bortset herfra er der fra vort Synspunkt vel ikke andet at gøre efter Forhandlingerne i Folketinget end at acceptere det Forslag, der foreligger. Det er jo i alt Fald meget mere logisk og ogsaa mere gunstigt for de mindre bemidlede end Justitsministerens oprindelige Nedskæringsforslag. Alligevel beklager jeg det Resultat, der er kommet ud af det, for jeg synes absolut, det er et for stort Beløb, der forlanges, 1 Kr. 50 Ø. om Dagen paa Rekonvalescenthjem, 1 Kr. 25 Ø. paa Kystsanatorier og 1 Kr. daglig paa almindelige Sanatorier, hvilket skal betales af Patienterne selv eller i Praksis vel snarere af disses Sygekasser eller vedkommendes Opholdskommune, formentlig mod Refusion fra Forsørgelseskommunen; thi det er jo i Virkeligheden et Forsøg paa at lægge en Del af de Udgifter, som Staten hidtil har paataget sig, over paa Befolkningen eller, for saa vidt de enkelte er for fattige til selv at bære dem, over paa Sygekasserne og Kommunerne, som i Forvejen er spændt meget haardt for. Det er med megen Beklagelse, vi fra vor Side igen ser den Tendens gøre sig gældende, og det er med store Betænkeligheder, vi stemmer for Lovforslaget, naar det indeholder denne Paragraf. Vi tror dog ikke, det vil være muligt at naa videre efter de Forhandlinger, der har fundet Sted i Folketinget.

Det tredie Spørgsmaal er jo det gamle Stridsspørgsmaal, der har givet Anledning til lange Diskussioner ved vore tidligere Behandlinger af Lovforslag om Støtte til tuberkuløses Sygebehandling; og Striden drejer sig jo, som allerede omtalt, om, hvorvidt man skal lægge Hovedvægten kort sagt paa Patienternes Fattigdom eller paa Patienternes Smittefarlighed, naar det kniber med Plads. Vi har fra vor Side egentlig altid hævdet, at dette Spørgsmaal overhovedet ikke burde kunne komme til at foreligge, da det er saa vigtigt til Bekæmpelse af denne Sygdom at have den fornødne Plads paa Kuranstalterne, at Staten burde sørge herfor. Og naar man er paa den sikre Side i saa Henseende, vil Stridsspørgsmaalet slet ikke komme til at foreligge. Jeg skal i øvrigt ikke rippe op i dette, da man nu er naaet til et Resultat, et Kompromis, en Mellemvej i Folketinget, gaaende ud paa, at vel skal Smittefaren være det afgørende for saa vidt, men naar det drejer sig om Pladsmangel og der søges Optagelse af flere, hvis Sygdom i øvrigt i lige Grad kvalificerer dem til at komme ind, skal Hovedvægten lægges paa at modtage den, som er økonomisk daarligst